

תת"ע 4765/01/19 - מדינת ישראל נגד אבנר הינדרי אבנר הינדרי

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תת"ע 4765-01-19 מדינת ישראל נ' אבנר הינדרי
תיק חיצוני: 90504226318

בפני	כבוד השופטת מנאל חליחל-דיאב
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אבנר הינדרי אבנר הינדרי

החלטה

בפניי בקשה לביטול כתב האישום, מחמת התיישנות.

1. ביום 10.1.19 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב מספר רישוי 3009011 ביום 12.3.15 ב כ' 71 ק"מ 38, בדרך שאינה בדרך עירונית במהירות 114 קמ"ש במקום בו המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש שתועדה במצלמה, עבירה לפי לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.
2. העבירה נעברה ברכב הרשום על שם החברה להשכרת רכב ובעקבות מסמכים שהומצאו למשטרה הוסבה על שם המבקש.
3. ב"כ המבקש טען להתיישנות העבירה הנ"ל וזאת משום שלא הודע למבקש על העבירה תוך הזמן הקבוע בחוק. העבירה המיוחסת למבקש בוצעה ביום 12.3.15 וביום 15.6.15 הוסב הדו"ח לשם המבקש ולא הומצאה לו הזמנה כדין בהתאם להוראות סעיף 225(א2) לחוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב}, התשמ"ב-1982, (להלן: "**החסד"פ**"). כמו כן, אישור המסירה של ההודעה על ביצוע העבירה, פגום ואין לו כל משקל ראיתי.
4. ב"כ המשיבה טען כי מדובר באישור מסירה כדין לפי תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (להלן: "תקנות סדר הדין הפלילי"), אין חובת משלוח בדואר רשום די בהמצאה לכתובתו הרשומה במשרד הפנים למרות שמעיון באישור המסירה לא ניתן לדעת מאיזה סיבה חזר.
5. בסעיף 225(א) לחוק סדר הדין הפלילי בעבירות תעבורה מסוג ברירת קנס, אם הוכח כי אדם אחר נהג ברכב, ניתן להגיש כתב אישום כנגד הנהג בפועל (בהסבת הדו"ח), עד שנתיים מיום ביצוע העבירה.

בסעיף 225א (א) נקבע כי: "על אף האמור בפסקאות (1) ו-(2) שבסעיף קטן (א1) הוכיח בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות פלילית לעבירה לפי סעיף 27ב לפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה או הודעת תשלום קנס אם לא עברה שנה מיום ביצוע העבירה או אם לא חלפו שלושה חודשים מהמועד שבו הוכיח בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות כאמור, לפי המאוחר, ובלבד שלא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה."

בתת"ע 8196-02-18 נקבע כי, "בדוחות תעבורה שהופקו ממצלמה, נקבעה תקופה מצומצמת של 4 חודשים במסגרתה יש להגיש כתב אישום בבית המשפט. גם במקרה בו הופרכה חזקת הבעלות על ידי בעלת הרכב (כגון אם הוכח כי אחר החזיק /נהג ברכב) ניתן להגיש את הדו"ח בביהמ"ש לכל היותר עד שנתיים מיום הצילום. ודוק: מדובר על ארכה להגשת כתב אישום לאחר הסבת הדו"ח על שם הנהג בפועל. במקרה דנן הוגש הדו"ח על שם הנאשמת המקורית (בעלת הרכב) ללא הסבה. מכאן שהתקופה הקצובה להגשת הדו"ח בביהמ"ש אינה שנתיים מיום העבירה, אלא 4 חודשים."

6. על מנת להשלים התמונה אבחן את סעיף 44 א' בתקנות סדר הדין הפלילי, שם נקבעה חזקת המסירה וזו לשונה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

7. במקרה דנן, הדו"ח הוגש על שם המבקש ולא על שם בעל הרכב(חברת השכירות), לכן התקופה הקצובה הינה שנתיים מיום העבירה.

הרי בהינתן כי העבירה מושא כתב האישום בוצעה ביום 12.3.15, הדו"ח הוסב על שם המבקש ביום 15.6.15 וכתב האישום הוגש בינואר 2019 דהיינו, בחלוף שנתיים מיום ביצוע העבירה, המאשימה הייתה מנועה מלהגיש כתב האישום כנגד המבקש ומשהוגש דינו להתבטל. כמו כן לפי הוראות סעיף 225א(2), חלפו יותר משלושה חודשים ממועד ההסבה עד למועד הגשת כתב האישום.

אבחן האם הומצאה הודעת תשלום קנס כדין, על מנת שהחזקה בסעיף זה תתגבש, על התביעה להוכיח קיומן של עובדות הקשורות למשלוח ההזמנה, או הודעה למבקש בדואר רשום, תוך הצגת אישור המשלוח ובהתאם למבחנים אשר נקבעו בהחלטתה של כב' השופטת אריאלי בתת"ע 775-07-08 מ"י נ' אבו סביה, שם נקבע ביחס לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי בעניין משלוח ההודעה בדואר רשום:

"...אין במסמך זה, לטעמי, כדי להוות ראייה מספקת לשם החלטה של חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות. בעניין זה הריני מקבלת את טענת ב"כ הנאשמת, לפיה "אישור המסירה" עליו נסמכת המאשימה, חסר פרטים מהותיים שבהעדרם, אין לבסס עליו את חזקת המסירה. עובד רשות הדואר ציין רק את שמו "עבד" ואת התאריך "23.4.08" וסימן איקס לצד המילים "לא נדרש". הוא לא פרט, במקום המתאים לכך במסמך, כיצד פעל באותו תאריך - האם ביקר בכתובתה של הנאשמת? האם איש לא נמצא במען? האם השאיר לה הודעה בביתה והפנה את דבר הדואר למסירה ביחידת הדואר? לא ניתן ללמוד מן האישור האם בכלל נערך ביקור בביתה של הנאשמת, שמא היא הוזמנה לסור ליחידת הדואר ולא הגיעה. כמו כן, עובד הדואר כלל לא ציין את פרטיו המלאים על גבי האישור, לרבות שם משפחתו, ולא חתם על האישור כנדרש".

ביום 6.5.19 הגיש ב"ע המשיבה אישור רשות הדואר (ת/1), מעיין במסמך האמור עולה באופן חד משמעי כי אין המדובר באישור מסירה כדן, מדובר באישור מסירה פגום חסר פרטים מהותיים, אין כל אינדיקציה כיצד פעל עובד רשות הדואר במקרה זה, האם הוא ביקר בכתובת הנאשם? האם איש נמצא במען? האם השאיר הודעה בביתו? האם הפנה את דבר הדואר למסירה ביחידת הדואר?, כמו כן לא צויין תאריך המסירה והחתימה.

המסמך שהגיש ב"כ המשיבה אינו עונה על המבחנים אשר פורטו בפסק דין אבו סביה שהזכרתי לעיל, אין בו כל פרט מהותי בדבר אופן מסירת המסירה לנמען ועל דרך פעולתו של אותו עובד עת שמסר את ההזמנה ו/או ההודעה לנמען. עוד אעיר במקרה שלפנינו להבדיל מהמקרה שנדון בפסק דין אבו סביה אף לא צויין שמו של אותו עובד דואר.

הנני קובעת כי לא התקיימה בענייננו מסירה כדן והמשיבה לא עמדה בנטל ההוכחה כי היא ביצעה את ההזמנה

בנסיבות אלה, בחלוף שנתיים מיום ביצוע העבירה הנני מורה על ביטול כתב האישום מחמת התיישנות.

המזכירות תשלח העתק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ט, 07 יולי 2019, בהעדר הצדדים.